

Ben de Öğretmendim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Kasım 2019

Korunaklı bir dünyanın müridi illa ki sevgi bir de dokunulmazlığı sevginin ve ceketimin önünü ilikliyorum elbette ayağымda yüksek topuklu ayakkabılarım lakin çamura batmış şekilde değil yeni oldukları ayağымda çamurdan bir bulamaç eşlik etmekte ve geç kalma ihtimalini bertaraf etmek adına üstelik düşme tehlikesi ile restleşirken kan ter içinde varıyorum ilk görev yerimin kapısına.

Görev aşığı bir mizansende saklı ve de kayıtlıyım işte üstelik kendimi bildim bileli.

Hangi görev verildiyse şahsıma: evvela iyi ve terbiyeli bir kız çocuğı, evlat başlığı altında sevginin doyumsuzluğında üstelik evin ilk ve tek kız çocuğı derken eklenen yeni bir unvan: öğrenci kimliğime âşık olduğum akabinde canım sınıf öğretmenimi yüreğime yerleştirdiğim derken sınıf arkadaşlarım ve toplum nezdinde güzel vasıflarla donanmak adına görev aşığı kimliğim.

Süreç ilerlerken eklenen yeni sıfatlar nihayetinde donanımlı bir üniversite öğrencisi akabinde mükemmel bir çalışan ve görev yaptığım bankada koşulsuz sahiplendiğim işim ve iş planım elbette yükümlülüğüm ve sorumluluğum günbegün artarken.

Gizli özne olmadığım zamanlar ve jet hızıyla kariyer basamaklarını tam çıkacakken...

Gerisi elbette gelecekti lakin hayallerim eşlik etti görev aşığıma ve içinde bulunduğum şartlar her ne kadar mükemmel ve maddi anlamda müstesna rakamlarla süslenmişken maaş bordrom ve işte küçük kıyamet koptuğunda aklımın başımdan gittiği ne de olsa İşletme çıkışlı bir bankacı olmakla şerefendirilmişken aklıma ektiğim umut tohumları...

Her şey pembe idi işte ve gök de pembe ve yürüdüğüm yolda adeta kırmızı bir halı sermişti evren ve Tanrı ve yorulduğum yere illa ki köprü kuruluyordu.

Hangi yıl ya da neyin yıl dönümüydü ki? Ve ben mikado çöpleriyle oynadığım günlere geri gidip yeni bir oyun sahası yarattım kendime ve evet, ben dünyaya bankacı olmak için gelmemiştim.

Sayısını hatırlamadığım sayısız bankaya yine sayısız engel aşıp ışınlanıyordum ne de olsa bankacılığın altın çağıydı ve yabancı dilimle diplomamla bayağı sükse yapıyordum sınıf arkadaşlarım gibi ve asla da gocunmuyordum iş arayışından ve her nasılsa aklımdaki tek düşünce; mükemmel bir iş ortamında mükemmel iş arkadaşlarımla oluşturacağım eşsiz dostluklar ve...

Gerisi hem vardı hem de yoktu ne de olsa plazalarda hüküm süren kimliğim ile örtüşmüyordu duygularım ve ben her ne kadar işime aşık olsam da mutluluk denen sarkaç aleyhime çalışıyordu.

Disiplinliydim.

Aşırı meşakkatli.

Ve yüksek rakamların telaffuz edildiği bir saha hani altın bileziğimle bayağı da başarılı olacağım su götürmez bir gerçektir ama ihmal ettiğim ruhumun huzursuzluğu idi asla da çok çalışmanın yeterli olmadığı ve gayretimle sebat edip de derken mevsimler değişti derken insanlar değişti ve çalıştığım nice bankada değişen adıydı çalıştığım yerin ve farklı insan kaynaklarının onayından geçerken kendimden geçtiğimi yeni fark etmiştim.

Uzatmıyorum ama insan sevgimle uyuşan bir ortamın sahibesi değildim hem öğrenmeyi seviyordum

hem de öğretmeyi lakin bana tanınan hak; beyaz yakalı bir çalışan olup asla yargılamamaktı düzeni. Düzene ters düşmesem de huzursuzluğum ivme yaptı ve nihayetinde kocaman bir nokta koydum: bu, ben olamazdım ve ben o plazaya ait değildim ne de diplomamın hakkını vereceğim bir işte de mutlu olamayacağımı anlamıştım.

Yirmili ve otuzlu yaşlar üstelik sınırsız hayallerim ve maddi beklentimi ve kariyer planlarını kenara attım elbette insan kaynaklarına sunduğum istifa dilekçemle ve sordu bana yetkili hatta yetkililer: 'Neden?' Özgürlüğümü ilan etmekte tek gerekçem ve özgürce uçacağım okul koridorlarında vatanına, milletine hayırlı bir öğretmen olmak.

Azımsanan hayallerim beni en yüksek tepeye ve de rakıma taşımıştı ve ben öğretmen olmak adına yeniden döndüm amfilere.

Süreç ilerlerken ve bana öğretmen hakkı tanınmışken bir an evvel işe girişmeliydim ve ücretli öğretmen olarak çalışacağım okulda buldum kendimi.

Canım İstanbul'unun merkeze uzak bir ilçesi ve oldukça fazla ders açığının olduğu: hem İngilizce hem matematik ve işte bana tanınan yeni bir şans gerçi atanma şansımı yitirmiştim ama-ne de olsa birkaç ay gecikme ile MEB'na baş vurmuş ve evraklarım geri dönmüştü-öğretmenlik yapmam da çok mümkündü sonuçta formasyon almıştım ve tüm bilgimi ve sevgimi sunmak için bana bir şans vermişti okul müdürü. Adı dün gibi hatırımda ve kim bilir hangi cennet köşesinde çalışıyor ilk görev yaptığının okulun müdürü? Babacan bir ses tonuyla nasıl da sahip çıkardı öğretmen arkadaşlarına ve sık sık uyarırdı beni: "Gülüm Hocam, bu kadar acele etmenize gerek yok hem daha ders zili de çalmadı."

Ya da:

"Bari teneffüste dinlenin hocam."

Çocuklarımı çok seviyordum ve şehrin ortasında bir köy okulu havasında Feride olma şansı vermişti bana Yaratan ve ben neredeyse cepten para ödüyordum: hem ulaşım hem yemek hem de okula elimden geleni yaparken hayatımın da en güzel zamanlarını yaşıyordum.

Neredeyse tüm okulun yabancı dil dersine giriyordum ve hayatımda gördüğüm en şirin en insan canlısı insanlardı her gün yeniden aşık olduğum mesleğim ve öğrencilerim ve öğretmen arkadaşlarım. Ve soruyorlardı bana neler yaptığımı ve ben anlatıyordum büyük bir iştahla ve şaşırdıklarını asla saklamıyorlardı ne de olsa popüler bir mesleği kapı dışarı etmiş kendimi eğitime adamıştım gerçi kadrolu öğretmen olarak çalışma hakkımı yitirmiştim ama...

Ne fark ederdi ki?

Çok şey fark ederdi ve ben bunu çok geç anlayacaktım.

Hiçbir sosyal güvencem yoktu ve ben tabiri caizse bir hayalin peşinden gidiyordum.

En güzelini vermek boynumun borcuydu ve ben her gün yeniden doğuyordum ve her gün mesleğimden aldığım tat daha da artıyordu.

Şaşkın mizacımla ve çocuk sevgimle ve öğretmenlik mesleğinin güzellikleri ile denizler gibi kabarıp t/aşıyordum zorlukları.

Şarkılardan tutun da öykülere kadar hatta girdiğim matematik dersinde oyun eşliğinde onlara matematiği sevdirmişken.

Paylaşmak istediğim o kadar çok şey vardı ki babamla: hani, ömrünün kırk yılını öğretmen olarak geçiren

edebiyat öğretmeni bir babanın kızı lakin ona ancak dualarımda ve rüyalarımda ulaşım anlatıyordum ve ondan bir geri dönüş alamadığım için kendimi elimden gelince yetiştirmeye ve mesleğimin hakkını vermeye çalışıyordum.

İstanbul'da yaşadığım halde okula gidip gelmek bayağı yorucuydu ve ne çok vasıtaya biniyordum sabah karanlığında uyanıp yollara düştüğüm.

Ne fark ederdi ki?

Hem ben öğrencilik hayatım boyunca ders çalışmak için her sabah erkenden uyanıp da derslerimi hatmederken...

Öğrenmekti sevdam şimdi de öğretmek.

Artık ben bir öğretmendim üstelik geleceğimi düşünmeden mesleğimden ödün verip yeni bir mesleğe aşkla soyunduğum.

Çocuklarımla çok mutluyduk ve asla da eski iş arkadaşlarımı aklıma getirmiyordum ve hesabıma düzenli yatmayan bir maaşı da mademki reddetmişim iyi de ne önemi vardı ben aşkla çalışırken ve hayata da sıkı sıkı tutunmuşken.

Rabbimin bana açtığı bir kapıydı gerçi aklım başıma çok geç gelecekti ama.

Aylar su gibi geçti zaman aktı gözlerimden ve uyku da aksa gözlerimden içim ferahtı ve vicdanım çok rahat.

Ama içi rahat olmayan biri varsa o da annemdi çünkü ben gözü açık bir düş görüyordum ve tek açılımım görev aşkıyla asla da geleceğime yatırım yapmadan çalışmaktı ne de olsa sosyal güvence denen olgunun önemini henüz fark edememişim ta ki okul müdürüm üzgün bir ses tonuyla beni odasına çağırışken: Ve mutlu bir şekilde girdim odasına ve başladım son olanları anlatmaya artık hangi öğrencimse kendimce yardım gayretimle ona bir dünya vermem gerektiğini kabullenmişken iyi de tek başıma kaç öğrenciye yeterdi gücüm elbette maddi anlamda ama manevi yönden elimden gelenin fazlasını yapıyordum ve yapacaktım da lakin:

"Hocam, üzgünüm çok üzgün."

Yoksa öğrencilerimden birine bir şey mi olmuştu?

Hani, geçen hafta kolunu kıran Murat yoksa Sema mıydı annesinin rahatsızlığından dolayı devamsızlık yapan?

Belki de sınıflardaki ihtiyaçlardı okul bütçesini zorlayan...

"Herkes ve her şey yolunda, değil mi hocam?"

"Pek değil."

Devamı vardı bu konuşmanın üstelik müdürün tedirgin sesinde balyoz gibi indi başıma cümleler:

"İngilizce öğretmeni atandı okulumuza ve ne yazık ki; derslere sizin yerinize o girecek ve biliyorum hevesinizi ve nasıl mutlu olduğunuzu. Ben, ben..."

Aslında bu, beklediğim bir şeydi ama aklımdan da uzaklaştırdığım hem ne hakkım vardı ki hak iddia etmeye? Ne de olsa kadrosuz çalışıyordum bir nevi gönüllü öğretmen olarak tüm okulu tavaf ediyordum neredeyse.

Gerisini getirmek çok zor oldu: hem benim için hem de öğrencilerim adına çünkü mükemmel bir bağ geliştirmiştik ve o son günüm okulda kâh güldük kâh ağladık her sınıfla ve her bir öğrencimle.

Kendi aralarında bir tiyatro oyunu organize ettiler üstelik saatler içerisinde rollerini de ezberleyip sınıfın ortasında muhteşem bir tiyatro oyunu sergilediler ve halay çektiğimiz dün gibi aklımda ve tüm o şarkılar hem benim öğrettiklerim hem de onların söylediği türküler gözyaşları içerisinde.

Hayatımda gerçek sevgiyi ilk kez tattığım canım okulum benim ve ismi hala yüreğimde ve zihnimde kazılı:

Şehit Er Yıldırım Biroğlu İlköğretim Okulu.

Cümbür cemaat de uğurladılar beni o gün son kez otobüs durağına kadar ama aklım ve ruhum asla bana geri dönmedi.

Sonrasında sayısız devlet okulunda ücretli olarak İngilizce derslerine girdim elbette kadrolu öğretmen atanana dek.

Nihayetinde özel sektörde çalıştım ama ben o tadı asla alamadım çünkü ben bu dünyaya yanlış zamanda gelmişim ve de yanlış bir konumda bulunuyordum.

Ait olduğum yer illa ki çok uzaklarda bir köy okuluydu ve babamın mesleğini denemek benim için hiç de kolay olmadı belki de zor değildi ve anlamıştım öğretmenliğin nasıl meşakkatli bir iş olduğunu. İşten öte bir gönül işçiliği idi ve yüreğin sarkacına eşlik eden sevgi ibaresi ile öğretmenlerin hakkının asla ödemeyeceğini anlamıştım ve babama ve tüm öğretmenlere duyduğum saygı ve sevgi dağları aşdı ve ben sınırlarımı aşıp bir hayalimi kısa süreliğine de olsa yaşamıştım.

Öğretmenler gününüz kutlu olsun, sevgili öğretmenlerim ve ben de bu güzelliği kısa süreliğine de olsa yaşadığım için mutluyum bir o kadar buruk.

Sevgilerimle sevgili öğrencilerim, sizleri asla unutmayacağım.